

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 5. februára 2014 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priame dane – Sloboda usadiť sa – Vnútroštátna daňová úprava zavádzajúca osobitnú daň z obratu z maloobchodnej činnosti v predajniach – Veľké obchodné reťazce – Existencia diskriminačného účinku – Nepriama diskriminácia“

Vo veci C-385/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Székesfehérvári Törvényszék (Maďarsko) z 26. júla 2012 a doručený Súdnemu dvoru 13. augusta 2012, ktorý súvisí s konaním:

Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, E. Juhász, M. Safjan, J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia A. Rosas, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev a C. Toader,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. júna 2013,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Hervis Sport- és Divatkereskedelmi Kft., v zastúpení: L. Darázs a A. Dezső, úggyvédek,
- Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága, v zastúpení: Z. Horváthné Ádám,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a K. Szíjjártó, splnomocnení zástupcovia,
- rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer a F. Koppensteiner, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: K. Talabér-Ritz a W. Mölls, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 5. septembra 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 18 ZFEÚ, 26 ZFEÚ, 49

ZFEÚ, 54 ZFEÚ až 56 ZFEÚ, 63 ZFEÚ, 65 ZFEÚ a 110 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Hervis Sport és Divatkereskedelmi Kft. (ďalej len „Hervis“) a Nemzeti Adó és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Hlavná regionálna daňová správa Stredné Zadunajsko patriaca pod štátnu daňovú a colnú správu), ktorého predmetom je platba osobitnej dane z obratu niektorých odvetví maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorú Maďarsko zaviedlo pre roky 2010 až 2012.

Právny rámec

3 V preambule zákona č. XCIV z roku 2010 o osobitnej dani, ktorá sa vzťahuje na určité odvetvia (egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. törvény, ďalej len „zákon o osobitnej dani“) sa uvádza:

„V rámci nastolenia rozpočtovej rovnováhy Parlament prijíma tento zákon, ktorým sa zavádza osobitná daň zaťažujúca daňovníkov, ktorých schopnosť prispievať do verejných zdrojov prevyšuje všeobecnú daňovú povinnosť.“

4 § 1 tohto zákona obsahujúci „Vysvetľujúce ustanovenia“ stanovuje:

„Na účely tohto zákona sa rozumie:

1. maloobchodnou činnosťou v predajniach: v súlade s jednotnou nomenklatúrou hospodárskych činností platnou k 1. januáru 2009 činnosti zahrnuté do odvetvia č. 45.1., s výnimkou veľkoobchodu s vozidlami a prívesmi, do odvetví č. 45.32, 45.40, s výnimkou opráv a veľkoobchodu s motocyklami, ako aj do odvetví 47.1 až 47.9, to znamená všetky obchodné činnosti, pri ktorých kupujúcim môže byť tiež fyzická osoba, ktorá nie je považovaná za podnikateľa.

...

5. istým obratom: v prípade daňovníka podliehajúceho zákonu o účtovníctve istý obrat z predaja v zmysle zákona o účtovníctve; v prípade daňovníka podliehajúceho zjednodušenej podnikateľskej dani a nepodliehajúceho zákonu o účtovníctve obrat bez [dane z pridanej hodnoty (DPH)] v zmysle zákona o režime zdanenia; v prípade daňovníka podliehajúceho zákonu o dani z príjmov jednotlivcov, príjmy bez DPH v zmysle zákona o dani z príjmov. ...

6. podnikateľom: podnikateľ v zmysle zákona o miestnych poplatkoch.“

5 Podľa § 2 zákona o osobitnej dani:

„Dani podliehajú:

- a) maloobchodná činnosť v predajniach,
- b) telekomunikačné činnosti, ako aj
- c) dodávky energie.“

6 § 3 tohto zákona definuje daňovníkov takto:

„(1) Daňovníci sú právnické osoby, iné organizácie v zmysle všeobecného zákonníka o daniach a samostatne zárobkovo činné osoby vykonávajúce činnosť podliehajúcu dani v zmysle § 2.

(2) Dani podliehajú takisto organizácie a jednotlivci nerezidenti, pokiaľ ide o zisky podliehajúce dani uvedené v § 2, ak ich vykonávajú na vnútornom trhu prostredníctvom dcérskych spoločností.“

7 Podľa § 4 uvedeného zákona:

„(1) Základom dane je čistý obrát daovníkov dosiahnutý ziskami uvedenými v § 2 počas daového obdobia.

(2) V prípade ziskov uvedenej v § 2 písm. a) základ dane zahŕňa obrát z plnení poskytovaných v rámci uvádzania kúpeného tovaru na trh dodávateľom tovaru, ktorý bol kúpený s cieľom maloobchodného predaja (výrobca alebo predajca tovaru), ako aj sumu príjmov zo zisky poskytnutej týmto dodávateľom.“

8 § 5 tohto zákona, ktorý stanovuje sadzbu tejto dane, uvádza:

„Uplatňuje sa sadzba dane:

a) pre zisky uvedené v § 2 písm. a) je sadzba dane 0 %, ak základ dane neprekračuje 500 miliónov [maďarských forintov (HUF)], 0,1 %, ak je základ dane vyšší ako 500 miliónov HUF, ale nižší ako 30 miliárd HUF, 0,4 %, ak je základ dane vyšší ako 30 miliárd HUF, ale neprekračuje 100 miliárd HUF, a 2,5 %, ak je základ dane vyšší ako 100 miliárd HUF.

...“

9 § 6 zákona o osobitnej dani, ktorý obsahuje ustanovenia smerujúce k zamedzeniu dvojitého zdanenia znie takto:

„Ak zisk daovníka uvedená v § 2 písm. c) je takisto zdaniteľná podľa § 2 písm. a) a/alebo b), je daovník povinný v súvislosti s ziskom uvedenou v § 2 písm. a) alebo b) zaplatiť iba sumu, ktorá je najvyššia zo súm vypočítaných podľa sadzieb stanovených v § 5 písm. a) a c) alebo § 5 písm. b) a c).“

10 § 7 tohto zákona definuje podmienky, za ktorých sa táto da uplatní na tzv. prepojené podniky:

„(1) Da, ktorej podliehajú daovníci považovaní za prepojené podniky v zmysle zákona [?. LXXXI z roku 1996] o dani z príjmu právnických osôb a z dividend [ale len „zákon LXXXI z roku 1996“] sa musí stanoviť tak, že sa sčítajú čisté obráty z ziskov uvedených v § 2 písm. a) a b), ktoré vykonávajú daovníci, medzi ktorými existujú vzťahy prepojených podnikov, a suma získaná uplatnením sadzby stanovenej v § 5 na túto celkovú sumu musí byť rozdelená medzi daovníkov pomerne podľa ich čistých obrátov z ziskov uvedených v § 2 písm. a) a b), vo vzťahu k celkovej sume čistého obrátu z ziskov uvedených v § 2 písm. a) a b), dosiahnutej všetkými prepojenými daovníkmi.“

11 § 4 zákona ?. LXXXI z roku 1996, na ktorý odkazuje § 7 zákona o osobitnej dani, definuje prepojené podniky takto:

„Na účely tohto zákona,

...

23. Prepojený podnik je tvorený:

- a) daťovníkom a podnikom, v ktorom má daťovník priamo alebo nepriamo väťšinový vplyv v súlade s ustanoveniami obťianskeho zákonníka;
- b) daťovníkom a podnikom, ktorý má priamo alebo nepriamo väťšinový vplyv na daťovníka v súlade s ustanoveniami obťianskeho zákonníka;
- c) daťovníkom a akýmkoťvek iným podnikom, ak tretí subjekt má priamo alebo nepriamo väťšinový vplyv v týchto dvoch podnikoch v súlade s ustanoveniami obťianskeho zákonníka, priťom blízky príbuzní, ktorí majú väťšinový vplyv na daťovníka a na iný podnik, musia byť považovaní za tretie subjekty;
- d) zahraniťným podnikom a jeho maťarskou prevádzkou, prevádzkami zahraniťného podniku, ako aj maťarskou prevádzkou zahraniťného podniku a akýmkoťvek podnikom, ktorý je so zahraniťným podnikom vo vzťahu definovanom v písmenách a) až c);
- e) daťovníkom a jeho zahraniťnou prevádzkou, ako aj zahraniťnou prevádzkou daťovníka a akýmkoťvek podnikom, ktorý je s daťovníkom vo vzťahu definovanom v písmenách a) až c).“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

12 Hervis prevádzkuje v Maťarsku obchody so športovým tovarom pod znaťkou „Hervis Sport“. Jej priamymi konkurentmi sú obchodné reťazce „Décathlon“, „Intersport“ a „SPG Sportcikk“.

13 Hervis je právnická osoba a dcérska spoločnosť SPAR Österreichische Warenhandels AG (ťalej len „SPAR“). Hervis patrí na základe § 7 zákona o osobitnej dani, ktorý definuje „prepojené podniky“ v zmysle tohto zákona, do skupiny SPAR. Z tohto dôvodu je Hervis povinná uhradiť ťasť osobitnej dane dlhovanej všetkými podnikmi tejto skupiny z ich celkového obratu dosiahnutého v Maťarsku, a to tú pomernú ťasť dane, ktorá zodpovedá jej vlastnému obratu.

14 Z dôvodu uplatnenia znaťne progresívnej sadzby osobitnej dane na celkový obrat tejto skupiny podliehala Hervis priemernej daťovej sadzbe, ktorá bola výrazne vyššia ako sadzba, ktorá by zodpovedala daťovému základu tvorenému výluťne z obratov jej vlastných predajní. Podťa názoru spoločnosti Hervis sa dať ukladaná maťarským obchodným reťazcom, ktoré jej konkurujú, vypoťítava práve na tomto daťovom základe, pretože väťšina z nich sú organizované ako franťízové predajné miesta, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu a nepatria do žiadnej skupiny.

15 Hervis z toho vyvodila, že takýto systém, ktorý v koneťnom dôsledku viac zaťaťuje osobitnou daťou právnické osoby, ktoré sú v zmysle zákona ť. LXXXI z roku 1996 prepojené na spoločnosti nerezidentov, porušuje ťlánky 18 ZFEÚ, 49 ZFEÚ až 55 ZFEÚ, 65 ZFEÚ a 110 ZFEÚ a predstavuje nedovolenú štátnu pomoc. Keťže daťová správa zamietla sťaťžnosť smerujúcu k oslobodeniu od osobitnej dane za rok 2010, Hervis podala na Székesfehérvári Törvényeszek (súd v Székesfehérvári), rozhodujúci v oblasti správneho súdnictva, žalobu, v ktorej sa domáhala urťenia, že ustanovenia zákona o osobitnej dani sú v rozpore s právom Únie.

16 Za týchto podmienok Székesfehérvári Törvényeszek rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je v súlade s ustanoveniami, ktoré upravujú všeobecnú zásadu zákazu diskriminácie (ťlánky 18 [ZFEÚ] a 26 ZFEÚ), zásadu slobody usadiť sa (ťlánok 49 ZFEÚ), zásadu rovnosti zaobchádzania (ťlánok 54 ZFEÚ), zásadu poskytnutia rovnakej možnosti kapitálovej úťasti v spoločnostiach podťa ťlánku 54 [ZFEÚ] (ťlánok 55 ZFEÚ), zásadu slobodného poskytovania služieb (ťlánok 56

ZFEÚ), zásadu voľného pohybu kapitálu (články 63 [ZFEÚ] a 65 ZFEÚ) a zásadu rovnosti pri zdaňovaní podnikov (článok 110 ZFEÚ), aby daňovníci, ktorí vykonávajú maloobchodnú činnosť v predajniach, mali povinnosť zaplatiť osobitnú daň, ak je ich čistý ročný obrat vyšší ako 500 miliónov HUF.“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

17 Maďarská vláda sa domnieva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Székesfehérvári Törvényszék, nie je presný. Tento návrh totiž dostatočne nevysvetľuje presné dôvody, na základe ktorých sa vnútroštátny súd domnieval, že rozhodnutie sporu si vyžaduje výklad ustanovení Zmluvy o FEÚ uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

18 Skutočnosti obsiahnuté v tomto návrhu však zjavne súvisia s predmetom sporu vo veci samej a umožňujú, ako to vyplýva z bodov 12 až 15 tohto rozsudku, určiť rozsah prejudiciálnej otázky a kontext, do ktorého je zasadená. Uvedený návrh, ktorý zhrnul tvrdenia uvedené žalobkyňou vo veci samej, týkajúce sa výkladu práva Únie a ktorý vyjadruje pochybnosti o správnosti tohto výkladu, navyše dostatočne označuje dôvody, na základe ktorých sa vnútroštátny súd domnieval, že výklad práva Únie je nevyhnutný pre vydanie jeho rozsudku.

19 V dôsledku toho treba návrh na začatie prejudiciálneho konania považovať za prípustný.

O prejudiciálnej otázke

Úvodné pripomienky

20 Keďže prejudiciálna otázka sa odvoláva súčasne na ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobody usadiť sa, slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu, najprv je potrebné určiť, ktorá sloboda je v prejednáwanej veci dotknutá.

21 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že treba zohľadniť predmet danej právnej úpravy (rozsudok z 13. novembra 2012, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, bod 90 a citovaná judikatúra).

22 Na vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá sa použije len v prípade podielov umožňujúcich vykonávať nepochybný vplyv na rozhodnutia spoločnosti a určiť jej činnosti, sa vzťahuje článok 49 ZFEÚ týkajúci sa slobody usadiť sa (pozri rozsudok *Test Claimants in the FII Group Litigation*, už citovaný, bod 91 a citovanú judikatúru).

23 Predmetom sporu vo veci samej je pritom údajne diskriminácia sadzba osobitnej dane, ktorou sú zaťažení „daňovníci považovaní za prepojené podniky“ v zmysle zákona č. LXXXI z roku 1996. § 4 uvedeného zákona na účely definície tohto pojmu odkazuje na vlastníctvo podielu spoločnosťou, ktoré jej umožňuje priamo alebo nepriamo vykonávať väššinový vplyv v inej spoločnosti.

24 Za týchto podmienok sa prejudiciálna otázka týka výkladu ustanovení Zmluvy v oblasti slobody usadiť sa. Nie je preto potrebné vykladať články 56 ZFEÚ, 63 ZFEÚ a 65 ZFEÚ týkajúce sa slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu.

25 Ďalej treba pripomenúť, že článok 18 ZFEÚ sa môže samostatne uplatniť len v situáciách upravených právom Únie, pre ktoré Zmluva nestanovuje osobitné pravidlá zákazu diskriminácie. Zásada zákazu diskriminácie bola v oblasti slobody usadiť sa vykonaná článkom 49 ZFEÚ (rozsudok z 11. marca 2010, *Attanasio Group*, C-384/08, Zb. s. I-2055, bod 37 a citovaná judikatúra).

26 Nie je preto potrebné uskutočniť výklad článku 18 ZFEÚ, ako ani článku 26 ZFEÚ.

27 Napokon, keďže sa nezdá, že by osobitná daň viac zaťažovala výrobky pochádzajúce z iných členských štátov ako vnútroštátne výrobky, výklad článku 110 ZFEÚ je v spore vo veci samej irelevantný.

28 Z vyššie uvedeného vyplýva, že položená otázka sa má chápať tak, že smeruje k zisteniu, či sa články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave dane z obratu, akou je právna úprava vo veci samej.

O výklade článkov 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ

29 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ bránia právnej úprave dane z obratu, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, ak uvedená daň má potenciálne diskriminačné účinky voči právnickým osobám, daňovníkom, ktorí v rámci určitej skupiny sú „prepojenými podnikmi“ v zmysle tejto právnej úpravy so spoločnosťou, ktorá má sídlom v inom členskom štáte.

30 Podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania zakazuje nielen zjavnú diskrimináciu založenú na mieste sídla spoločností, ale aj všetky formy skrytej diskriminácie, ktoré použitím iných rozlišovacích kritérií vedú v skutočnosti k rovnakému výsledku (pozri analogicky najmä rozsudky zo 14. februára 1995, Schumacker, C-279/93, Zb. s. I-225, bod 26; z 22. marca 2007, Talotta, C-383/05, Zb. s. I-2555, bod 17, a z 18. marca 2010, Gielen, C-440/08, Zb. s. I-2323, bod 37).

31 Dotknutá právna úprava vo veci samej predovšetkým stanovuje rozlišovacie kritérium medzi na jednej strane daňovníkmi podliehajúcimi osobitnej dani, ktorí sú prepojení v zmysle platnej vnútroštátnej právnej úpravy s inými spoločnosťami tej istej skupiny, a na druhej strane daňovníkmi, ktorí nepatria do žiadnej skupiny spoločností.

32 Toto rozlišovacie kritérium nezakladá žiadnu priamu diskrimináciu, keďže osobitná daň z maloobchodnej činnosti v predajniach sa vyberá za podmienok totožných pre všetky spoločnosti, ktoré vykonávajú túto činnosť v Maďarsku.

33 Toto kritérium má však za následok znevýhodnenie právnických osôb prepojených s inými spoločnosťami v rámci určitej skupiny v porovnaní s právnickými osobami, ktoré nie sú súčasťou takejto skupiny spoločností.

34 To možno vysvetliť kombináciou dvoch znakov osobitnej dane.

35 Jednak sadzba uvedenej dane je predovšetkým na vyššom stupni značne progresívna v závislosti od obratu. Táto sadzba predstavuje 0,1 %, ak je základ dane 500 miliónov HUF až 30 miliárd HUF, 0,4 %, ak je základ dane 30 miliárd HUF až 100 miliárd HUF, a 2,5 %, ak je základ dane vyšší než 100 miliárd HUF.

36 Okrem toho sa táto sadzba uplatňuje na základ dane, ktorý pre daňovníkov patriacich do skupiny spoločností zahŕňa konsolidovaný obrat všetkých „prepojených“ daňovníkov tejto skupiny (pred pomerným rozdelením celkovej dane podľa obratu každého daňovníka), kým pre právnické osoby – akými sú nezávislí franšízoví predajcovia – sa obmedzuje na obrat daňovníka zohľadnený izolovane. To znamená, že daňovníci patriaci do skupiny spoločností sú zdaňovaní na základe fiktívneho obratu.

37 Hervis, rakúska vláda a Európska komisia uvádzajú, že články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ bránia

takémuto rozdielnemu zaobchádzaniu, ktoré *de iure* je založené na zdanlivo objektívnom rozlišovacom kritériu výšky obratu, avšak *de facto* znevýhodňuje dcérske spoločnosti materských spoločností, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch, vzhľadom na štruktúru maloobchodnej činnosti na materskom trhu a najmä vzhľadom na to, že veľké obchodné reťazce patriace takýmto spoločnostiam sú vo všeobecnosti, ako je to v prípade spoločností Hervis, prevádzkované vo forme dcérskych spoločností.

38 Treba zdôrazniť, že vzhľadom na daňové pravidlo, akým je pravidlo vo veci samej, ktorého predmetom je zdaňovanie obratu, je situácia daňovníka podliehajúceho dani, ktorý patrí do skupiny spoločností, porovnateľná so situáciou daňovníka podliehajúceho dani, ktorý nepatrí do takejto skupiny. Predovšetkým tak právnické osoby pôsobiace na trhu maloobchodnej činnosti v predajniach v dotknutom členskom štáte a patriace do skupiny spoločností, ako aj právnické osoby nepatriace do takejto skupiny, sú daňovníkmi podliehajúcimi osobitnej dani, a ich obraty sú nezávislé od obratov iných daňovníkov.

39 Za týchto podmienok je nesporné, že ak na trhu maloobchodnej činnosti v predajniach v dotknutom členskom štáte sú daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe osobitnej dane vo väčšine prípadov „prepojení“ v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch, uplatnenie značne progresívnej sadzby osobitnej dane na konsolidovaný základ dane z obratu by mohlo spôsobiť ujmu najmä daňovníkom „prepojeným“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

40 Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či táto podmienka je v celkovom kontexte, v ktorom vnútroštátna právna úprava vyvoláva úvahy, splnená.

41 Ak je to tak, potom dotknutá právna úprava vo veci samej, aj keď nestanovuje formálne rozlišovanie podľa miesta sídla spoločností, zavádza nepriamu diskrimináciu na základe miesta sídla spoločností v zmysle článkov 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Gielen, už citovaný, bod 48).

42 Z ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že takéto obmedzenie môže byť prípustné iba vtedy, ak je odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. Navyše je v takom prípade potrebné, aby toto obmedzenie bolo spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa a aby neprekračovalo rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (rozsudok z 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, Zb. s. I-12273, bod 42 a citovaná judikatúra).

43 Materská vláda v tejto súvislosti vo svojich písomných pripomienkach, ako ani na pojednávaní neuviedla žiaden dôvod všeobecného záujmu, ktorý by mohol prípadne odôvodňovať dotknutý systém vo veci samej.

44 V každom prípade treba pripomenúť, že na podporu takéhoto systému nemožno ako platný dôvod uvádzať ochranu hospodárstva štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júna 2000, Verkooijen, C-35/98, Zb. s. I-4071, body 47 a 48), ako ani nastolenie rozpočtovej rovnováhy zvýšením daňových príjmov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. novembra 2002, X a Y, C-436/00, Zb. s. I-10829, bod 50).

45 Za týchto okolností je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu v oblasti dane z obratu z maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorá daňovníkom, ktorí tvoria v rámci určitej skupiny spoločností „prepojené podniky“ v zmysle tejto právnej úpravy, ukladá povinnosť sčítať ich obraty na účely uplatnenia značne progresívnej sadzby dane a následne rozdeliť takto získanú sumu dane medzi nich pomerne podľa ich skutočných obratov, ak – čo príslúcha overiť vnútroštátnemu súdu – daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe

osobitnej dane sú vo väčšine prípadov „prepojení“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdný dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Články 49 ZFEÚ a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu v oblasti dane z obrátu z maloobchodnej činnosti v predajniach, ktorá daňovníkom, ktorí tvoria v rámci určitej skupiny spoločností „prepojené podniky“ v zmysle tejto právnej úpravy, ukladá povinnosť sčítať ich obraty na účely uplatnenia známe progresívnej sadzby dane a následne rozdeliť takto získanú sumu dane medzi nich pomerne podľa ich skutočných obrátov, ak – čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu – daňovníci patriaci do skupiny spoločností a podliehajúci najvyššej sadzbe osobitnej dane sú vo väčšine prípadov „prepojení“ so spoločnosťami, ktoré majú svoje sídlo v inom členskom štáte.

Podpisy

* Jazyk konania: maďarčina.